

RONDZENDBRIEF

Fam. C. van den Berg
Nummer 33 | december 2015

Lieve familie en vrienden,

Aan het einde van het jaar 2015 blikken we terug. Ook mogen we vooruit kijken. We danken alle lezers voor hun gebed en meeleven. Altijd nog een wonder dat velen zo mee willen leven. Daarom geven we iets aan u door, niet om wie wij zijn of wat wij deden, maar omdat de Heere ons zag en droeg. Laten we Hem eren!

Iets over de Zendingsreizen

Zoals u weet bestaat een behoorlijk deel van ons leven uit reizen, om gevangenissen te bezoeken en les te geven aan het Protestants Theologisch Instituut (PTI) in Roemenië. We schrijven een paar impressies neer. Eind september was de reis weer richting Roemenië, met het doel les te geven. Eerder dit jaar waren er al twee reizen met het gezin langs gevangenissen. Een eerste tussenstop zou Cornelis maken bij een bevriende predikant aan de rand van het Balaton meer in Hongarije. De auto was weer vol kleding. Dat bleek daar zeer welkom te zijn want rond Boedapest wonen zeer arme gezinnen. In tien gezinnen mocht deze dominee kleding uitdelen, waarvan één gezin zéér arm, zo schreef hij. Vier ochtenden in de week houdt deze predikant een gebedsmoment in de kerk, 's morgens om 7 uur. Twee gemeenteleden verschenen. Trouw gaat deze predikant zijn weg. Hij dient inmiddels vijf kleine gemeenten in verschillende dorpen vlakbij elkaar. Op de vraag: "Hoe doe je dat dan?" antwoordde hij: "Elke zondagmorgen begin ik om 8:00 uur, en heb dan vijf diensten van een uur achter elkaar . . ."

Wat een moed! Wat een ijver! Wat een liefde!

Eenmaal in Roemenië aangekomen, was er nog een vrije dag ter beschikking. Besloten werd nog enkele gevangenissen te bezoeken. Cornelis ging enigszins neerslachtig de poorten binnen. Het greep hem aan. Als je toch zo lange tijd in zo'n plaats je straf uit moet zitten. Wat zou je dan moedeloos worden. En dan ineens, in zo'n groep jonge gevangenen wondere ontmoetingen. Eén van de gevangenen vertelde opgetogen dat hij over enkele weken gedoopt zou mogen worden. Hoe dat zo gekomen was? Ja, omdat de Heere was gaan werken in hem. En zijn moeder was enkele maanden eerder gedoopt. Dat maakt wel even stil en verwonderd. Langzaam mocht de neerslachtigheid wegebben. En dan de opmerking van zo'n jongeman: "Ik vertrouw op de Heere met mijn gehele hart."

Op maandagmorgen begon het eerste college om 8:15 uur. De 5e en 6e jaars studenten wachtten. Zij volgen het Masterprogramma. Er was een opzien tegen, om weer les te geven, maar het viel zo mee.

De volgende dag vroeg een student of hij aan tafel mocht schuiven tijdens de lunch. Cornelis en hij raakten samen in gesprek verwikkeld. Kort schetste hij hoe hij was afgehaakt van de kerk, terwijl hij bij zijn oma opgroeide. Echter, de Heere liet hem niet gaan maar sprak tot zijn hart. Hij keerde terug tot de Heere en Zijn woord, maar nu met zijn hart. Indrukwekkend was het om zijn getuigenis te horen vertellen.

Aan het einde van het vierde jaar zakte hij drie keer voor een tentamen. Nog één keer mocht hij herkansen, maar als hij opnieuw zakte, zou hij niet toegelaten worden tot het vijfde jaar. Eigenlijk wilde hij dat ook niet meer. Dus leerde hij niets. Hij was van plan een baan te gaan zoeken en dan er naast te evangeliseren. Hij slenterde door de stad. Plotseling zag hij een gebouw met een naam er op: 'Ninevé.' Hij schrok. Een stem zei van binnen: "En jij bent **Jona**. . ." Hij ging tentamen doen. De professor stelde enkele vragen waar hij ongeveer alles van af wist. Hij slaagde en werd toegelaten tot het vijfde jaar. En wat wil de Heere dan?

"Misschien wil Hij dat ik toch dominee wordt," zei hij. Ja, dat zou best kunnen natuurlijk. Ik vroeg hem of hij af en toe eens even iets wilde mailen. En misschien zou ik later wel getuige mogen zijn waar de Heere hem roept.

Iets over Ouddorp

In Ouddorp mag het werk gezegend worden. De gemeente groeit druppelsgewijs. De Heere vergist Zich niet. Met Pasen mochten 12 catechisanten belijdenis van hun geloof afleggen en één van hen werd gedoopt. We denken er met verwondering aan terug. Ook mag de kerkenraad opgebouwd worden uit eigen gelederen. Jaren lang was er hulp van het eiland. Dat is met veel liefde gedaan. Inmiddels zijn we in ons vierde jaar op Ouddorp. Er wordt onder biddend opzien overlegd of de combinatie GZB-Ouddorp daarna nog voortgezet kan en mag worden. Ook hierin zijn we afhankelijk van Gods leiding. Wij weten Zijn weg niet. Een onbekende toekomst ligt voor ons. Dat is altijd zo. We vragen of de Heere ons bij de hand blijft nemen.

Iets uit ons Gezinsleven

Dit jaar mochten drie kleinkinderen geboren worden; allereerst een dochter bij Leonard en Corrie (Lydia); dat gaf grote blijdschap na het verlies van hun kindje vorig jaar. Willem en Willemien mochten nieuw leven ontvangen (Rozemarijn); In januari keerden zij terug naar hun werkveld en hopen in juni met verlof te mogen komen. Bij Andreas en Lena mocht eveneens een dochter (Marthe) geboren worden. Dank aan de Heere dat na spannende momenten hun kindje omarmd mocht worden.

Op oudejaarsdag hoopt Willeke voor drie maanden naar China te gaan en vrijwilligerswerk te doen bij gehandicapte weeskinderen. Toch blijkbaar een passie. Geerke hoopt in mei een maand te gaan; zij doet een cursus kinderpsychologie. In februari hoopt de zoon van één van onze beste vrienden in China te trouwen. Er kwam een hartelijke uitnodiging. Zeg dan maar eens nee, dat gaat niet, dus daar hopen we dan zelf enkele weken voor te reizen. Annemarieke geeft pianoles en houdt met Geerke enkele vakantiehuisjes schoon. Bart huurde vanaf deze maanden een loods in verband met zijn handel. Gerrit Jan rijdt nog lustig rond op zijn stalen ros. Samuël en Grace kregen een nieuwe zitkuip voor hun rolstoel aangemeten. Ze zitten in de groei. Verder stemt het tot dankbaarheid hoe het met hen gaan mag, afgezien van de epilepsieaanvallen die steeds weer terugkomen. Daar zijn gelukkig medicijnen voor.

Zo hebben jullie weer wat indrukken van ons reilen en zeilen. We hebben een foto met bedewens bijgevoegd. Ontvang een hartelijke groet van ons allen,

Cornelis en Riekske, Bart (en Annelies), Gerrit Jan (en Jantine), Willeke, Annemarieke, Geerke, Mieneke, Samuël en Grace.

Colofon

Familie Van den Berg werkt sinds 2012 naast het werk in de gemeente van Ouddorp ook met de GZB in Roemenië. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed! U kunt uw betrokkenheid óók tot uitdrukking brengen door een gift over te maken naar de GZB via IBAN NL91 INGB 0690 7624 45 ten name van familie Van den Berg. Hartelijk dank voor uw onmisbare steun!

GZB | Postbus 28 | 3970 AA Driebergen
0343-512444 | info@gzb.nl | www.gzb.nl

